

Вхід у нору ховрашків оточувало пшеничне поле й забезпечувало їм щасливе, безтурботне життя. А вся річ у тім, що в Пшеничній Гущині зерно пшениці не лише вживали в їжу, а й використовували як гроші.

— З вас чашка пшениці, — говорив продавець місцевої крамнички і складав у кошик покупки пані Ховрашик.

За чашку зерняток вона придбала дві баночки консервованих бобів, пакетик цукерок дітям, пучок моркви, десять картоплин і пляшку вівсяного молока.

— Цей рік надзвичайно щедрий на врожай, — задоволено всміхався Хома, прогулюючись із дітками пшеничним полем. — Ось зберемо врожай, закупимо дров на зиму, необхідних продуктів до самої весни і придбаємо різдвяні подарунки. Що б ви хотіли?

— Татку, я дуже хочу коника-качалку, — весело щебетав Овесик.
— А я хочу ляльку з волоссям із кукурудзяних рилець, — раділа
Озимка.

Щасливий Хома Ховрашик лише кивав у відповідь, поправляючи на голові великого солом'яного бриля. Він мріяв, що проведе Різдво в родинному колі, у теплій норі, повній їстівних запасів.

Та ранок напередодні збору врожаю став для родини Ховрашик приголомшливою несподіванкою.

— Прокидайся, Злаковіє, — розгублено шепотів пан ховрах. — Хлібна жужелиця напала на поле й майже знищила наш урожай. Ми маємо щось зробити!

Усе поле вкривали чорні жуки, швидко виїдаючи з колосків останні зернятка. Ховрашки намагалися зібрати хоч щось, але цілих колосків просто не лишилося, а поле перетворилося на встелену соломою землю.

Розпач панував у Пшеничній Гущині.

— Що ж нам робити? — зі сльозами на очах питала пані Ховрашук. — Як пережити зиму? Тогорічних запасів зерна не вистачить навіть до Різдва.